

— Видѣхъ. Ама тозъ заякъ ти не можъ го улови. Нали, сватанакъ? — обърна се той къмъ Татаръ-Христа.

Татаръ-Христо пакъ понаведе клепачитѣ си и си поржча още едно шишенце. Следъ малко той се изправи позачервенъ, възбуденъ и каза:

— Костадине! Ти тозъ заякъ, дето казва Василь, не можъ го улови. Тозъ заякъ ний двама съ Василя ще го уловимъ, двама ще го ядемъ. Ставай, Василе! Ставай да си ходимъ.

Пийналъ малко, съ позамъглена глава, Татаръ-Христо не само бѣше добилъ куражъ, но искаше вече и да заповѣдва.

— Иди се нахрани, — каза той на Консула, като се раздѣляха. — И азъ ще хапна малко хлѣбъ, па ела да ме повикашъ, че да вървимъ. Тазъ работа трѣбва да я свършимъ.

Консула си отиде у дома, нахрани се, следъ туй стана и взе да тарашува нѣщо изъ кжщи. Ядосана отъ по-рано, жена му мълчеше и само го следѣше съ очи. И когато той, гърбомъ къмъ нея, мушна нѣщо въ пояса си, тя не се стърпѣ и му викна:

— Ти пакъ вземашъ нѣщо! Криешъ отъ мене! Кой гребалъ отъ житото въ хамбара, я ми кажи? Житото въ хамбара съ една педа се смъкнало. Кой е вземалъ отъ него?

— Кой ще е вземалъ, — рече Консула. — Житото се улегнало, затуй се смъкнало.